

พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

เจริญ แฉกพิมาย¹ และ ปณิตตา ศรีธนสาร^{2*}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจเรื่องยาเสพติดและพฤติกรรมการป้องกันตนเอง จากยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และปริญญาตรีที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1/2554 ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า 1. ผลการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเรื่องยาเสพติด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากได้รับความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โดยได้รับความรู้จากสื่อ 3 ลำดับที่มากที่สุด คือ สื่อวิทยุ/โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์ และรู้จักยาเสพติดมากที่สุด 3 ลำดับ คือ ยาบ้า (แอมเฟตามีน) กัญชา และใบกระท่อม โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนมากไม่แน่ใจว่าชุมชนที่พักอาศัยอยู่มีการระบาดของยาเสพติด แต่มีความเห็นว่ายาเสพติดที่ระบาดในชุมชนที่พักอาศัยมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ ยาบ้า (แอมเฟตามีน) กัญชา และใบกระท่อม ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากไม่เคยถูกชักชวนให้ลองยาเสพติด และไม่ทราบว่ามีเพื่อนบางคนติดยาเสพติด โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งที่รู้ว่าเพื่อนบางคนเสพยาเสพติดและทราบว่าการสูดดมเป็นวิธีการเสพยาที่เพื่อนใช้กันมากที่สุด และมีสาเหตุของการเสพยาเสพติดมากที่สุด คือ อยากรลอง และมีความเห็นว่ายาเสพติดจะช่วยในเรื่องประสิทธิภาพในการเรียนหนังสือเป็นเรื่องที่ไม่จริง โดยมีความเห็นว่ายาเสพติดมีผลกระทบต่อตนเองมากที่สุด และในชุมชนที่พักอาศัยอยู่มีหน่วยงานราชการเข้าไปให้ความรู้และเข้าไปตรวจจับเรื่องยาเสพติด 2. ผลการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมป้องกันตนเองจากยาเสพติด พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีระดับพฤติกรรมที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีระดับพฤติกรรมที่มีต่อยาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุด คือ นักศึกษาสามารถดำรงตนเองด้วยการไม่เสพยาเสพติดถึงแม้สถานที่พักอาศัยจะมีการระบาดของยาเสพติดก็ตาม ที่เหลือมีระดับพฤติกรรมที่มีต่อยาเสพติดอยู่ในระดับมากในทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มากที่สุด 5 ลำดับ คือ ครอบคร้ว ญาติ พี่น้องของนักศึกษาจะเสียใจและรับไม่ได้หากพบว่านักศึกษาเสพยาเสพติด รองลงมา คือ นักศึกษาจะปฏิเสธทันทีเสมอเมื่อเพื่อนนำยาเสพติดมาและชวนให้เสพยาเสพติด นักศึกษากลัวว่าหากเสพยาเสพติดและถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับได้จะทำให้เสียอนาคตทางการศึกษา นักศึกษามีการป้องกันตนเองด้วยการปฏิเสธการทดลองเสพยาเสพติดทุกชนิด และนักศึกษา มีความรู้เรื่องพิษภัยของยาเสพติดเป็นอย่างดีจึงไม่เกี่ยวข้องหรือเสพยาเสพติด

คำสำคัญ : พฤติกรรมป้องกันตนเอง, ความรู้ ความเข้าใจเรื่องยาเสพติด

^{1,2} กลุ่มงานวิจัยและพัฒนาการศึกษา กองกิจการนักศึกษา สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

* ผู้นิพนธ์ประสานงาน โทร. 0-2555-2000 ต่อ 1130 อีเมล: noi_sri103@hotmail.com

Self-Defense Behaviors from Drugs of Students at King Mongkut's University of Technology North Bangkok

Charoen Chagphimai¹ and Panutda Sritanasai^{2*}

Abstract

The purposes of this research was to examine level of knowledge and understanding on drug abuse and their behavior for self-defense against drug addiction of students at King Mongkut's University of Technology North Bangkok. The sample group was 400 students, enrolled in certificate program and the bachelor program during the first semester of 2011 academic year at King Mongkut's University of Technology North Bangkok. Data gathering tools were questionnaires. The percentile, mean, standard deviation were used for data analysis. The findings of this research were as follow : 1. The results of examination on level of knowledge and understanding on drug abuse projected that the majority of sample group attained their knowledge on drug abuse respectively through 3 types of medias, which are radio/TV, Internet and newspapers. Most known drugs among the sample were speed drug (amphetamine), marijuana and Grathom (Mitragnya Speciosa Korth). Despite their uncertainty, the majority of samples presumed that speed drug (amphetamine), marijuana and Grathom (Mitragnya Speciosa Korth) would most likely be abused within their residing communities. All sample had never been persuaded to try any drug and majority of them didn't know whether any of their friends addicted to drug. Some-who had friends addicted to drug-knew that their friends mostly took drug through inhaling method and addiction mostly caused by the trying out of curiosity. All samples agreed that it was not true to think drug could help enhancing one's learning competency, and they thought drug did more harm to them instead. They reported there were government agencies went to inform about drug and did the drug search within their residing communities. 2. The results of investigation on their behaviors for self-defense against drug addiction showed that, in overall, the respondents used mostly all strategies to avoid drug addiction. When examine item by item, the most employed behavior for self-defense against drug addiction, even though living in the area where drug addiction was prevalent, was never ever to try or expose oneself to drug. The reasons that respondent tried to avoid using drug or refused drug that offered by friends were; not wanting to disappoint or upset their family members, fear of rejection by family members, afraid of being arrested by the police, afraid of losing their educational opportunity and ruining their future respectively. Students therefore defended themselves against drug addiction by refusing to try all drugs. Besides this, the knowledge about the danger and the harm of drugs persuaded them to stay away from drugs.

Keywords : Self-Defense Behaviors , knowledge , the understanding about drugs

^{1,2} Student Disciplines and Developments in Student Affairs Division President's Offices, King Mongkut's University of Technology North Bangkok

* Corresponding Author Tel. 0-2555-2000 ext. 1130 Email: noi_sri103@hotmail.com

1. บทนำ

ยาเสพติดได้สร้างปัญหาใหญ่และเป็นภัยคุกคามกับประชากร โดยเฉพาะประชากรที่เป็นเยาวชน และทำให้เกิดผลเสียหลายต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของทุกประเทศในโลก ประเทศไทยเราเองก็เช่นกัน ยาเสพติดได้แพร่ระบาดและเป็นปัญหาต่อสังคม โดยเฉพาะเยาวชนของไทยตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน แม้รัฐบาลทุกรัฐบาลที่เข้ามาบริหารประเทศ มีนโยบายปราบปรามและป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดอย่างจริงจัง มีบทลงโทษรุนแรงต่อผู้ค้าหรือผู้จำหน่าย แต่ปัญหายาเสพติดก็มิได้หมดไปจากสังคม ยังคงสร้างปัญหาให้กับเยาวชนไทยตลอดเวลา จะเห็นได้จากคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 154/2554 เรื่อง ยุทธศาสตร์พลังแผ่นดินเอาชนะยาเสพติด ที่สั่ง ณ วันที่ 9 กันยายน 2554 กล่าวไว้ในส่วนทั่วไปว่า “ปัจจุบันการแพร่ระบาดของยาเสพติดได้กลับมาสู่ภาวะที่มีความรุนแรง ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิต ความปลอดภัยในทรัพย์สิน ความสงบสุขของประชาชนและสังคม รวมทั้งเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ” จากคำสั่งดังกล่าวประมวลได้ว่า การแพร่ระบาดของยาเสพติดจะทวีความรุนแรงต่อไป เพราะประเทศไทยเป็นพื้นที่ที่มีการผลิต การค้า การจำหน่าย การลำเลียงและการลักลอบขนย้าย ยาเสพติดตามแนวชายแดน เมื่อยาเสพติดได้ระบาดเข้าสู่สังคม ชุมชนปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นตามมา นอกจากนี้ยาเสพติดยังได้สร้างปัญหาความรุนแรงและความแตกแยกในระดับครอบครัว เยาวชนจำนวนมากซึ่งเป็นกำลังสำคัญของชาติต้องตกเป็นทาสของยาเสพติดและนำไปสู่ปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนและก่อการกระทำความผิดต่อผู้อื่น ส่งผลกระทบต่อตนเอง สังคมสุขภาพอนามัย และผลกระทบด้านความมั่นคงของประเทศในที่สุด ซึ่งข้อเท็จจริงการแพร่ระบาดของยาเสพติดในเยาวชน ตามรายงานสถานการณ์ปัญหายาเสพติดช่วงปฏิบัติการประเทศไทยเข้มแข็งเอาชนะยาเสพติดยั่งยืน ภายใต้ยุทธศาสตร์ 5 รั้วป้องกันระยะที่ 3 เดือนพฤษภาคม 2554 [1] ได้รายงานการจับกุมยาเสพติดทั้งจำนวนคดี จำนวนผู้ต้องหาและปริมาณของกลางเพิ่มขึ้น โดยเดือนพฤษภาคมสามารถจับกุมได้ 69 คดี ผู้ต้องหา 109 คน ปริมาณของกลางที่

ยึดได้เป็นยาบ้า 2,782,293 เม็ด กัญชา 751 กิโลกรัม ยาไอซ์ 66.6 กิโลกรัม โคเคน 7,180 กรัม ยาแก้ไอ 7,180 ขวด เอ็กซ์ตาศี 1,140 เม็ด ฮีโรีนไฟร์ 108 เม็ด ยาแก้หวัดต่าง ๆ 200,000 เม็ด เฮโรอิน 0.4 กรัม พืชกระท่อม 52 กิโลกรัม และพื้นที่ที่ระบาดมากที่สุด ยังคงเป็นกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล เนื่องจากเป็นแหล่ง พักยาเสพติดและพร้อมที่จะกระจายยาเสพติดไปยังพื้นที่อื่น ๆ และในรายงานยังระบุว่าพื้นที่กรุงเทพมหานคร ยังคงเป็นพื้นที่แพร่ระบาดมาก พบว่า ร้อยละ 17.8 กลุ่มผู้เสพ อายุระหว่างกลุ่ม 15 ถึง 19 ปี เป็นสารระเหยสูงถึงร้อยละ 23.4 กลุ่มรองลงมาคือกลุ่มอายุ 20 - 24 ปี ร้อยละ 21 และจากผลการสำรวจ ของ [7] ได้สรุปผลการสำรวจเสนอต่อบรรณาธิการข่าว ในโครงการเฝ้าระวังรักษาคุณภาพเยาวชนไทย เรื่อง “ทัศนคติการใช้สิ่งเสพติดในกลุ่มเยาวชนช่วงภาคฤดูร้อน : กรณีนักศึกษาตัวอย่างเยาวชนที่มีอายุ 12 - 24 ปี ที่พักอาศัยในระดับครัวเรือน หอพัก อพาร์ทเมนท์ และคอนโดมิเนียม ในเขตกรุงเทพ มหานคร นนทบุรี ปทุมธานี และสมุทรปราการ” ผลการสำรวจ พบว่า มีเยาวชนที่อายุ 12 - 24 ทั้งสิ้น 1,562,986 คน (หนึ่งล้านห้าแสนหกหมื่นสองพันเก้าร้อยแปดสิบหกคน) ตัวอย่าง ร้อยละ 50.4 เป็นเพศชาย ร้อยละ 49.6 เป็นเพศหญิง อายุ 12 - 15 ปี ร้อยละ 31.9 อายุ 16 - 19 ร้อยละ 29.9 อายุ 20 - 24 ร้อยละ 38.2 จากตัวอย่างทั้งหมดร้อยละ 71.9 เป็นนักเรียนนักศึกษา และผลการสำรวจ พบว่า เยาวชนไทยใช้สิ่งเสพติดสูง 5 อันดับแรก คือ 1) บุหรี่ จำนวน 403,546 คน 2) เบียร์ ไวน์ สเปย์ จำนวน 678,950 คน 3) เหล้า จำนวน 635,816 คน 4) น้ำผลไม้ผสมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จำนวน 518,364 คน 5) กัญชา จำนวน 111,917 คน และผลการสำรวจจึงตั้งข้อสังเกตมีเยาวชนใช้ยาบ้ามีอยู่ จำนวน 41,666 คน จากข้อมูลดังกล่าวมาจะเห็นได้ว่าไม่ว่าจะเป็นข้อมูล ในส่วนหน่วยงานภาครัฐ หรือการสำรวจข้อมูล ยาเสพติดของฝ่ายเอกชน พบว่า ปัญหาการแพร่ระบาดของยาเสพติดได้ทวีความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง และเยาวชนยังคงเป็นเป้าหมายหลัก เนื่องจากเด็กและเยาวชน เป็นช่วงวัยที่มีลักษณะเอื้อต่อการเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้ง

ปัจจัยจากตนเอง คือ เป็นวัยที่ต้องการการเรียนรู้ อยากลอง เป็นวัยที่ต้องการเรียกร้องความสนใจ ต้องการค้นหา - สร้างตัวตน สร้างการยอมรับ มีแรงผลักดันทางอารมณ์สูง ทำให้เกิดภาวะ ทางอารมณ์ เช่น น้อยใจ เศร้าใจ คับข้องใจ ฯลฯ ได้ง่าย ขณะเดียวกัน ก็กล้าเสี่ยง กล้าทำสิ่งทำหยาบ นอกจากนี้บรรดานักค้ายาเสพติดต่าง มองว่าเยาวชนส่วนใหญ่ มีเงินซึ่งพ่อแม่และผู้ปกครอง ให้มาอยู่ในกระเป๋าเสมอ จากสถิติด้านยาเสพติด พบว่า เด็กและเยาวชนที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเริ่มมีอายุน้อยลง นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันมีจำนวน นักศึกษากว่า 20,000 คน มีอายุอยู่ระหว่าง 15 - 23 ปี และ ส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่ตามหอพัก บ้านเช่า ชุมชน อพาร์ทเมนท์ ซึ่งล้วนแต่เป็นพื้นที่เสี่ยงและเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการระบาดและเสพสิ่งเสพติดด้วย

จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้วิจัย มีความประสงค์ที่จะศึกษาความรู้ ความเข้าใจ เรื่องยาเสพติดและพฤติกรรมกำบังตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ว่ามีความรู้เรื่องยาเสพติดอย่างไร ขณะเดียวกันมีพฤติกรรมในการกำบังตนเองอย่างไร ที่สามารถทำให้ไม่ต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ถึงแม้จะอยู่ในพื้นที่ระบาดซึ่งมีความเสี่ยงสูงและอาจตกเป็นกลุ่มเสี่ยงต่อการติดยาเสพติด และเพื่อนำข้อมูล ที่ได้มาใช้เป็นข้อมูลในการป้องกัน และป้องปรามนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหรือเยาวชนส่วนอื่น ๆ ไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด หรืออาจนำข้อมูล การวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมให้กับเยาวชนซึ่งเป็นกลุ่มเสี่ยงอื่น ๆ หรือเพื่อการฟื้นฟูสมรรถภาพของเยาวชนที่ติดยาเสพติดให้กลับมาใช้ชีวิตอย่างปกติสุขต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาความรู้ ความเข้าใจเรื่องยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

2.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมกำบังตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 ขอบเขตประชากร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร

3.2 ขอบเขตเนื้อหา การศึกษาค้นคว้านี้มุ่งศึกษา ความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาที่มีต่อยาเสพติดและพฤติกรรมกำบังตนเองจากยาเสพติดโดยประกอบไปด้วยพฤติกรรมที่เกิดจากตนเอง เพื่อน ครอบครัว อาจารย์ สถานศึกษา ศาสนา สังคมและกฎหมาย

4. วิธีการการวิจัย

4.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และปริญญาตรีที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1/2554 ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือกรุงเทพมหานคร จำนวน 17,693 คน [2]

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และปริญญาตรีที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1/2554 ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน จากประชากรทั้งสิ้น 17,693 คน โดยการคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane [6] กำหนดระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้คือ .05

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 N = จำนวนรวมทั้งหมดของประชากรที่ใช้ในการศึกษา
 e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ไม่เกินร้อยละ 5

$$\text{แทนค่า } n = \frac{17,693}{1+17,693(.05)^2} = 391.16$$

ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างเป็น 400 คน ทั้งนี้เพื่อป้องกันความผิดพลาดอันอาจเกิดจากการเก็บข้อมูล

การสุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิชนิดที่เป็นสัดส่วน (Proportionate stratified sampling) [5] โดยดำเนินการดังนี้คือ

1. ทำการแบ่งกลุ่มประชากรที่ศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับปริญญาตรีที่กรุงเทพมหานคร ออกเป็นกลุ่มย่อยตามคณะ มีทั้งหมด 5 คณะ จึงได้กลุ่มย่อยตามคณะ จำนวน 5 กลุ่ม

2. จากกลุ่มย่อย 5 กลุ่ม สุ่มนักศึกษาออกเป็นสัดส่วนตามจำนวนนักศึกษาในแต่ละคณะดังตารางที่ 1 ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะของนักศึกษาที่ลงทะเบียนประจำภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554

คณะที่นักศึกษาสังกัด	ประชากร (จำนวน)		กลุ่มตัวอย่าง (จำนวน)	
	ระดับการศึกษา		ระดับการศึกษา	
	ปวช.	ปริญญาตรี	ปวช.	ปริญญาตรี
1. คณะวิทยาศาสตร์ประยุกต์	-	4,038	-	91
2. คณะวิศวกรรมศาสตร์	-	4,493	-	102
3. คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม	-	1,304	-	29
4. คณะสถาปัตยกรรมและการออกแบบ	-	839	-	19
5. วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม	1,640	5,379	37	122
รวม	17,693		400	

ที่มา : งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา, กองบริการการศึกษา. จำนวนนักศึกษา. [ออนไลน์] 2554. [สืบค้นวันที่ 7 พฤศจิกายน 2554]. จาก http://acdserv.kmutnb.ac.th/data_doc/stat/statp154.html

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดลักษณะของเครื่องมือในการวิจัย และการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

4.2.1 ลักษณะของเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) มีข้อความจำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเรื่องยาเสพติด ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (check list) มีข้อความจำนวน 13 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีต่อยาเสพติด ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีข้อความจำนวน 30 ข้อ ซึ่งมีเกณฑ์ในการกำหนดค่าน้ำหนักของการประเมินเป็น 5 ระดับตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ได้ดังนี้ [6] ดังนี้

5 หมายถึง มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองมากที่สุด
4 หมายถึง มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองมาก
3 หมายถึง มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองเป็นครั้งคราว
2 หมายถึง มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองน้อย
1 หมายถึง ไม่มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองเลย

4.2.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการสร้างเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) แบ่งเป็น 8 ขั้นตอนตามลำดับ ดังนี้

4.2.2.1 ศึกษาหลักการสร้างแบบสอบถาม และกำหนดกรอบแนวความคิดในการวิจัย

4.2.2.2 ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร บทความ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถาม

4.2.2.3 กำหนดประเด็นและขอบเขตของคำถามให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และประโยชน์ของการวิจัย

4.2.2.4 ดำเนินการสร้างแบบสอบถามฉบับร่าง

4.2.2.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับร่างที่สร้างพร้อมแบบประเมินไปให้เชี่ยวชาญ ซึ่งก็มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านที่จะทำการศึกษาพิจารณา

แบบสอบถาม เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และพิจารณาความเหมาะสมในการใช้ภาษา และข้อคำถาม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วน ถูกต้องและมีความเหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้และนำมาหาค่าตรงของความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งผลจากการคำนวณ พบว่าทุกข้อคำถามมีค่า (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 จึงถือว่าข้อคำถามนั้นสามารถใช้ได้ และมีข้อคำถามในแบบสอบถามบางข้อต้องแก้ไข ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามเข้าใจยากและตัดข้อคำถามที่มีความซ้ำซ้อนออก หลังจากนั้นทำการปรับปรุงแบบสอบถามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะ

4.2.2.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับร่างที่ผ่านการแก้ไขจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้ (Try-Out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าพระนครเหนือที่ไม่ได้ถูกเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน

4.2.2.7 ทำการตรวจสอบความชัดเจนของภาษาที่ใช้ในการสื่อสารว่ามีความเข้าใจตรงกันหรือไม่ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามสามารถปฏิบัติตามคำชี้แจงได้อย่างถูกต้อง และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .947

4.2.2.8 นำแบบสอบถามที่ตรวจสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้ว ทำการปรับปรุงรูปแบบของแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์เพื่อใช้สำหรับเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยได้ดำเนินการติดต่อประสานงานกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายกิจการนักศึกษาของ แต่ละคณะที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อขอความร่วมมือในการแจกแบบสอบถามและขอให้อธิบายวัตถุประสงค์ของการตอบแบบสอบถามกับผู้ตอบแบบสอบถามเพื่อช่วยให้ผู้ตอบแบบสอบถามตั้งใจตอบ และหลังจากนั้นผู้วิจัยมาเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเองตามที่ตั้งใจหมายหลังจากแจกแบบสอบถาม 7 วัน

4.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับคืนมา โดยตรวจสอบดูว่าผู้ตอบแบบสอบถามได้ตอบครบทุกข้อหรือไม่ หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์มาวิเคราะห์ทางสถิติ ดังนี้

4.4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำมาเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

4.4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจเรื่องยาเสพติด วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ (Frequency) และคำนวณค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำมาเสนอในรูปแบบตารางประกอบคำบรรยาย

4.4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่มีต่อการป้องกันตนเองจากยาเสพติด วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean: \bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) การจัดลำดับคะแนนเฉลี่ย เพื่อแปลความหมายใช้เกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49 แปลความว่า ไม่มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองเลย

คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 แปลความว่า มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 แปลความว่า มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองเป็นครั้งคราว

คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 แปลความว่า มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองมาก

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 แปลความว่า มีพฤติกรรมในการป้องกันตนเองมากที่สุด

5. ผลการวิจัย

5.1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศชาย มีอายุน้อยกว่า 20 ปี มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 ที่วิทยาลัยเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ได้รับค่าใช้จ่ายประจำวันจากผู้ปกครองประมาณเดือนละ 4,000 บาทขึ้นไป มีจำนวนพี่น้อง 1 – 3 คน มีสถานภาพทางครอบครัวคือ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ผู้ปกครองมีอาชีพค้าขาย/

ธุรกิจส่วนตัว ครอบครัวมีรายได้ 40,000 บาทขึ้นไป ปัจจุบันพักอาศัยอยู่กับบิดามารดาและพักอาศัยอยู่ที่บ้านตนเอง/ผู้ปกครอง โดยปัญหาส่วนตัวที่ผู้ตอบแบบสอบถามพบมากที่สุด 3 ลำดับ คือ เงินไม่พอใช้ การเรียนไม่ดี และสุขภาพไม่ดี และเมื่อเกิดปัญหาผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากจะปรึกษาบุคคลใดมากที่สุด 3 ลำดับ คือ เพื่อน บิดา/มารดา และคนรัก โดยจะใช้เวลาว่างหลังจากเลิกเรียนมากที่สุดในการทำกิจกรรม 3 ลำดับ คือ เล่นอินเทอร์เน็ต/เล่นเกมส์ ดูโทรทัศน์/ภาพยนตร์ และออกกำลังกาย/เล่นกีฬา

5.2 ความรู้ความเข้าใจเรื่องยาเสพติด

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากได้รับความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โดยได้รับความรู้จากสื่อ 3 ลำดับที่มากที่สุด คือ สื่อวิทยุ/โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต และหนังสือพิมพ์ และรู้จักยาเสพติดมากที่สุด 3 ลำดับ คือ ยาบ้า (แอมเฟตามีน) กัญชา และใบกระท่อม โดยไม่แน่ใจว่าชุมชนที่พักอาศัยอยู่มีการระบาดของยาเสพติด โดยมีความเห็นว่ายาเสพติดที่ระบาดในชุมชนที่พักอาศัยมากที่สุด 3 ลำดับแรก คือ ยาบ้า (แอมเฟตามีน) กัญชา และใบกระท่อม ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามไม่เคยถูกชักชวนให้ลองยาเสพติด และไม่ทราบว่าเป็นบางคนติดยาเสพติดแต่สำหรับผู้ที่ทราบว่าเพื่อนบางคนเสพยาเสพติด นั้น ทราบว่าวิธีการเสพยาเสพติดที่เพื่อนเคยใช้มากที่สุด คือ การสูดดม และมีสาเหตุของการเสพยาเสพติดมากที่สุด คือ อยากลอง และมีความเห็นไม่จริงที่ว่ายาเสพติดจะช่วยในเรื่องประสิทธิภาพในการเรียนหนังสือ โดยมีความเห็นว่ายาเสพติดมีผลกระทบต่อตนเองมากที่สุด และในชุมชนที่พักอาศัยอยู่มีหน่วยงานราชการเข้าไปให้ความรู้และเข้าไปตรวจจับเรื่องยาเสพติด

5.3 พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติด

การวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีระดับพฤติกรรมที่มีต่อการป้องกันยาเสพติดในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีระดับพฤติกรรมที่มีต่อยาเสพติดอยู่ในระดับมากที่สุด คือ นักศึกษาสามารถดำรงตนเองด้วยการไม่เสพยาเสพติดถึงแม้สถานที่พักอาศัยจะมีการระบาดของยาเสพติดก็ตาม

ที่เหลือนี้อาจมีระดับพฤติกรรมที่มีต่อยาเสพติดอยู่ในระดับมากในทุกเรื่อง โดยเรื่องที่มีมากที่สุด 5 ลำดับ คือ ครอบครัว ญาติ พี่น้องของนักศึกษาจะเสียใจและรับไม่ได้หากพบว่านักศึกษาเสพยาเสพติด รองลงมาคือ นักศึกษาจะปฏิเสธทันทีเสมอเมื่อเพื่อนนำยาเสพติดมาและชวนให้เสพยาเสพติด นักศึกษากลัวว่าหากเสพยาเสพติดและถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับได้จะทำให้เสียอนาคตทางการศึกษา นักศึกษามีการป้องกันตนเองด้วยการปฏิเสธการทดลองเสพยาเสพติดทุกชนิด และนักศึกษามีความรู้เรื่องพิษภัยของยาเสพติดเป็นอย่างดี จึงไม่เกี่ยวข้องหรือเสพยาเสพติด

6. อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานครครั้งนี้ สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

6.1 ด้านความรู้ความเข้าใจเรื่องยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจเรื่องยาเสพติด ร้อยละ 96.25 โดยสื่อที่นักศึกษาได้รับความรู้มากที่สุด คือ วิทยุ และโทรทัศน์ร้อยละ 19.27 และยาเสพติดที่นักศึกษารู้จักมากที่สุด คือ ยาบ้า ร้อยละ 15.70 ทั้งนี้เป็นเพราะว่าการระบาดของยาเสพติดในภาพรวมของประเทศ คือ ยาบ้า รัฐบาลจึงได้มีนโยบายดำเนินการเพื่อเอาชนะยาเสพติด มีการโฆษณาประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะสื่อทางโทรทัศน์และวิทยุ ชุมชนต่าง ๆ ที่มีจำนวนมาก ประกอบกับการจับกุมยาเสพติดมักจะถูกนำมาแถลงข่าวและมีภาพข่าวยาบ้าผ่านสื่อโทรทัศน์อยู่เสมอ จึงทำให้ยาบ้าเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในกลุ่มประชากร ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ [4] ได้ทำการศึกษาค้นคว้าได้รับสื่อในการรณรงค์การป้องกันยาเสพติดของประชาชนจังหวัดขอนแก่น : ศึกษากลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ร้อยละ 98.80 เคยได้รับรู้เกี่ยวกับยาเสพติด ยาบ้า เป็นยาเสพติดที่ประชากรรู้จักมากที่สุด

ร้อยละ 85.40 และสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ให้ความรู้เรื่องยาเสพติดมากที่สุดด้วยเช่นกัน

6.2 ด้านพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดในภาพรวมอยู่ในระดับมากในทุกด้าน เช่น ด้านการเลือกคบเพื่อน ครอบครัว สถานศึกษา และการดูแลควบคุมตนเอง (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.27) ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยโดยภาพรวมเป็นนักศึกษาที่มุ่งมั่นต่อการศึกษา ได้รับการอบรมสั่งสอนจากครอบครัวที่อบอุ่นให้ความหวังใยและเพื่อนนักศึกษาส่วนใหญ่ก็อยู่ในลักษณะเดียวกันประกอบกับผู้บริหารของมหาวิทยาลัยมีความหวังใยและมุ่งมั่นดูแลนักศึกษาอย่างเป็นระบบทั้งบุคลากรของมหาวิทยาลัย ส่วนราชการอื่น ๆ ตลอดจนชุมชนได้ร่วมมือกันส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมสามารถปกป้องตนเองจากยาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ [3] ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมการป้องกันปัญหาเสพติดของนักศึกษานอกระบบของศูนย์การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยอำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมป้องกันยาเสพติดโดยภาพรวมอยู่ในระดับดี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81) โดยมีพฤติกรรมที่สำคัญในการปฏิเสธยาเสพติด และที่สำคัญมีพฤติกรรมพูดคุยกับครอบครัว อาจารย์และกลุ่มเพื่อนนักศึกษา

7. ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง พฤติกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยขอเสนอแนะแนวทางดังนี้

7.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

7.1.1 จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร มีความรู้เรื่องยาเสพติดดีมาก และยาเสพติดที่นักศึกษารู้จักมากที่สุดก็คือ ยาบ้า ซึ่งเป็นยาเสพติดที่ทราบโดยทั่วไปว่ากำลังระบาดในปัจจุบัน โดยเฉพาะเขต

ชุมชนในกรุงเทพมหานคร และบริเวณพื้นที่โดยรอบมหาวิทยาลัย พบว่า เป็นเขตที่อยู่อาศัยเป็นชุมชนจำนวนมาก ดังนั้น มหาวิทยาลัยจึงควรขอความร่วมมืออาจารย์เจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยได้ให้ข้อคิดเตือนนักศึกษาถึงภัยยาเสพติด ทั้งในระหว่างสอนหรือการทำกิจกรรม ตลอดจนถึงการขอความร่วมมือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ชุมชนและนักศึกษาร่วมกันเป็นเครือข่ายการป้องกันยาเสพติด

7.1.2 ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ กรุงเทพมหานคร มีพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจาก ยาเสพติดอยู่ในระดับมาก แต่ผลการวิจัยในด้านสาเหตุของการเสพยาเสพติดยังพบว่า มีนักศึกษาจำนวน ไม่น้อยที่เสพยาเสพติด เพราะอยากลองและถูกเพื่อนชักชวน ดังนั้น แม้ว่านักศึกษามหาวิทยาลัยจะมีพฤติกรรมป้องกันตนเองได้แล้ว แต่นักศึกษาเหล่านี้ก็ยังคงต้องได้รับการช่วยเหลือจากทั้งมหาวิทยาลัย หน่วยงานของรัฐ ชุมชนและเพื่อนนักศึกษา เพื่อให้เกิดจิตสำนึกที่ดีที่ถูกต้องต่อยาเสพติดจนนำไปสู่การสร้างพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากเสพยาเสพติดอย่างแท้จริงต่อไปในอนาคต

7.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งต่อไป

7.2.1 ควรศึกษาวิจัยพฤติกรรมกรรมการป้องกันตนเองจากยาเสพติดเชิงเปรียบเทียบกับสถานศึกษาอื่น เนื่องจากแต่ละสถานศึกษามีสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน สภาพปัญหาจึงแตกต่างกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการกำหนดนโยบายการดำเนินการป้องกันยาเสพติดในสถานศึกษาต่อไป

7.2.2 ควรศึกษาวิจัยถึงกระบวนการมีส่วนร่วมการแก้ไขปัญหายาเสพติดของฝ่ายปกครอง เจ้าหน้าที่ตำรวจ ชุมชน สถานศึกษา และผู้ปกครองนักศึกษา เพื่อได้รับทราบกระบวนการของการแก้ไขในภาพรวม ทำให้สามารถเป็นแนวทางช่วยเหลือเยาวชนให้ห่างไกลยาเสพติดอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

8. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย เวชกรรม รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา ดร.มาลินี อยู่โพธิ์ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ และอาจารย์จิตรีรัตน์ ถาวรสุจริตกุล ที่ให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ในการทำ

วิจัยให้มีความสมบูรณ์และประสบความสำเร็จ และขอขอบคุณอาจารย์ บุคลากรที่ให้ความร่วมมือในการแจกแบบสอบถามตลอดทั้งนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล เพื่อให้งานวิจัยครั้งนี้สมบูรณ์ และสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

9. เอกสารอ้างอิง

- [1] กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร, สำนักงาน, คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. ยุทธศาสตร์ 5 รั้วป้องกันระยะที่ 3. (พฤษภาคม 2554) : 5 – 6.
- [2] งานทะเบียนและสถิตินักศึกษา, กองบริการการศึกษา. จำนวนนักศึกษา. [ออนไลน์] 2554. [สืบค้นวันที่ 7 พฤศจิกายน 2554]. จาก http://acdserve.kmutnb.ac.th/data_doc/stat/statp154.html
- [3] พรภักดิ์ พานพิศ. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกำบังกันปัญหาเสพยาเสพติดของนักศึกษาในระบบของศูนย์การศึกษาออกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, 2552.
- [4] มณีรัตน์ ภัทรจินดาและคนอื่น ๆ. การศึกษาการได้รับสื่อในการรณรงค์การป้องกันยาเสพติดของประชาชนจังหวัดขอนแก่น : กรณีศึกษากลุ่มนักศึกษาระดับอุดมศึกษา. งานวิจัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น. พฤศจิกายน 2539 – เมษายน 2540
- [5] รองศาสตราจารย์ ดร.บุญเรียง ขจรศิลป์. วิธีวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: หจก.พี.เอ็น. การพิมพ์, 2543.
- [6] รองศาสตราจารย์ธำนิษฐ์ ศิลป์จารุ. การวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS. พิมพ์ครั้งที่ 10 กรุงเทพมหานคร : บิสนิเนสอาร์แอนด์ดี, 2552.

- [7] สำนักวิจัยแอแบคโพลล์, มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. ทัศนคติการใช้สิ่งเสพติดในกลุ่มเยาวชนช่วงปิดภาคฤดูร้อน : กรณีศึกษาตัวอย่างเยาวชนที่มีอายุ 12 – 24 ปี ที่พักอาศัยในระดับครัวเรือนหอพัก อพาร์ตเมนต์ และคอนโดมิเนียม ในเขตกรุงเทพมหานคร นนทบุรี ปทุมธานีและสมุทรปราการ, 2549.